

Sygn. akt	III AUa 10/13
------------------	----------------------

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **26 marca 2013 r.**

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

	Przewodniczący:	SSA Bogumiła Burda (spr.)
	Sędziowie:	SSA Roman Skrzypek SSA Alicja Podczaska
	Protokolant	st.sekr.sądowy Małgorzata Leniar

po rozpoznaniu w dniu **26 marca 2013 r.**

na rozprawie

sprawy z wniosku **J. R.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.**

o emeryturę

na skutek apelacji wnioskodawcy

od wyroku **Sądu Okręgowego w Rzeszowie**

z dnia **5 listopada 2012 r.** sygn. akt **IV U 659/12**

oddala apelację

Sygn. Akt III AUa 10/13

UZASADNIENIE

Decyzja 30 marca 2012r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił J. R. ustalenia prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym.

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy powołał się na ustaleniu wskazujące, że wnioskodawca nie spełnił wszystkich warunków określonych w art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń

Społecznych, gdyż nie udowodnił 15 lat pracy w warunkach szczególnych. Zakład wyjaśnił, że okresu pracy od 26 czerwca 1979r. do 31 sierpnia 1982r. nie uznał jako zatrudnienia w szczególnych warunkach z uwagi na nieprawidłowo wystawione świadectwo pracy, zaś okresu od 3 marca 1994r. do 31 grudnia 1998r. z uwagi na brak stosownego świadectwa pracy.

J. R. odwołał się od powyższej decyzji do Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Rzeszowie, wnosząc o jej zmianę poprzez przyznanie prawa do emerytury.

Naprowadził, że od 26 czerwca 1979r. do 31 sierpnia 1992r. i od 3 marca 1994r. do 31 grudnia 1998r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy dokonywał napraw samochodów ciężarowych w kanałach, na stanowisku mechanika samochodowego.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych oddział w R. w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie z przyczyn wskazanych w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Rzeszowie po rozpoznaniu sprawy wyrokiem z 5 listopada 2012r. oddalił odwołanie.

Sąd ten ustalił, mając na uwadze zebrany w sprawie materiał dowodowy, a przede wszystkim opinię biegłego sądowego specjalisty do spraw organizacji i zarządzania przemysłem, że wnioskodawca w dniu 1 stycznia 1999r. tj. w dacie wejścia w życie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych nie spełniał wymogu posiadania co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Sąd Okręgowy podkreślił, że z zebranego w sprawie materiału dowodowego nie sposób wywieść innego wniosku jak ten, że wnioskodawca będąc zatrudniony w okresie od 26 czerwca 1979r. do 31 sierpnia 1992r. w (...) Sp. z o.o. w G. oraz od 3 marca 1994r. do 31 grudnia 2005r. w (...) Sp. z o.o. na stanowisku mechanika samochodowego i samodzielnego mechanika pojazdów samochodach, w całym analizowanym okresie nie pracował na stanowiskach pracy zaliczanych jako prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu obowiązujących przepisów.

Ustalając, że wnioskodawca nie udowodnił 15 lat pracy w szczególnych warunkach, Sąd Okręgowy odwołanie oddalił przywołując w podstawie prawnej art. 477¹⁴ § 1 kpc.

Apelację od wyroku Sądu Okręgowego skierował do Sądu Apelacyjnego J. R..

W lakonicznej w swej treści apelacji wniósł o zmianę wyroku i poprzedzającej go decyzji organu rentowego poprzez przyznanie prawa do świadczenia.

Nie zgadzając się z wyrokiem ponowił twierdzenie o wykonywaniu pracy w szczególnych warunkach w wymiarze 15 lat.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja J. R. jest całkowicie nieuzasadniona i jako taka na uwzględnienie nie zasługuje, bowiem wyrok Sądu Okręgowego jest wyrokiem trafnym i odpowiadającym prawu.

Sąd Apelacyjny stwierdza, że Sąd Okręgowy rozpoznając istotę sporu, tj. kwestię uprawnień wnioskodawcy do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym, nie uchybiając przepisom prawa materialnego i przepisom postępowania cywilnego, dokonał trafnych ustaleń, że J. R. nie spełnia wszystkich warunków do nabycia prawa do świadczenia.

W sprawie wymagało wyjaśnienia, czy skarżący wykazał wymaganymi przepisami prawa 15 lat zatrudnienia w szczególnych warunkach, a to stosownie do art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U z 2009r. Nr 153, poz. 127 ze zmianami).

Powołany przepis stanowi, że ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku emerytalnego przewidzianego między innymi w art. 32 ustawy pod warunkiem osiągnięcia w dniu wejścia w życie ustawy okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach wymaganym w przepisach dotychczasowych oraz okres składkowy i nieskładkowy – w przypadku mężczyzn w łącznym wymiarze 25 lat. Definicję ustawową „pracy w szczególnych warunkach” zawiera art. 32 ust. 2 ustawy z 17 grudnia 1998r., zgodnie z którym za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Pracę taką pracownik musi wykonywać stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku - § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. - aby móc skutecznie ubiegać się o emeryturę w obniżonym wieku.

Wnioskodawca dowodzi, że w obu spornych okresach pracował w warunkach szczególnych – tj. jako mechanik samochodowy wykonujący prace w kanałach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Twierdzeniu temu przeczy cały zebrany w sprawie materiał dowodowy, który dla należytego wyjaśnienia spornej kwestii i dokonania zasadniczych dla sprawy ustaleń był wystarczający i został przez Sąd I instancji oceniony z zachowaniem zasady swobodnej oceny dowodów wynikającej z art. 233 § 1 kpc i nie była to ocena dowolna.

Sąd I instancji szczegółowo streścił przebieg postępowania dowodowego, wskazując jakie czynności i w jakim zakresie na stanowisku mechanika samochodowego w przebiegu zatrudnienia wnioskodawca wykonywał. Odniósł się do każdego dowodu przeprowadzonego w toku postępowania i wskazał, czy i w jakim zakresie, a także z jakich przyczyn uznał go za wiarygodny, a w jakim zakresie odmówił mu wiary.

Podkreślenia wymaga, że Sąd Okręgowy wskazał przyczyny, dla których odmówił wiary zeznaniom świadków w części, w której wskazywali na wykonywanie przez J. R. przez cały okres zatrudnienia pracy mechanika samochodowego wyłącznie w kanałach. Wyjaśnił także przyczyny, dla których odmówił waloru wiarygodności świadectwu pracy w szczególnych warunkach wystawionemu przez pracodawcę, jak również przyczyn, z powodu których dał przewagę dowodowi z opinii biegłego nad dowodem z zeznań świadków.

Analizując zakres obowiązków wnioskodawcy w kontekście zajmowanego przez niego stanowiska stwierdzić należy, że wnioskodawca w ramach obowiązków wykonywał różne prace związane z szeroko rozumianą naprawą samochodów i wbrew odmiennym twierdzeniom J. R. nie była to tylko i wyłącznie praca w kanałach.

Koniecznym wydaje się przypomnienie, że świadectwo pracy w szczególnych warunkach nie stanowi dowodu przesądzającego o uznaniu pracy za wykonywaną w szczególnych warunkach. Świadectwo takie nie jest bowiem dokumentem abstrakcyjnym i w związku z tym musi w każdym przypadku znajdować oparcie w dokumentacji pracowniczej i innych dowodach i może być przez te dowody weryfikowane.

Przeprowadzone przez Sąd Okręgowy postępowanie dowodowe pozwala jednoznacznie przesądzić, że praca wnioskodawcy w spornych okresach na stanowisku mechanika samochodowego nie była pracą wykonywaną w szczególnych warunkach.

Brak podstaw do uznania okresu zatrudnienia w latach 1979 – 1992 i 1994 – 1998 za okres pracy w warunkach szczególnych ma znaczenie przesądzające dla ustalenia, że J. R. nie spełnia wszystkich przesłanek z art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

W tym stanie rzeczy Sąd Apelacyjny w pełni zaakceptował ocenę faktyczną i prawną sprawy dokonaną przez Sąd I instancji i dlatego orzekł jak w sentencji stosownie do art. 385 kpc.

Zarządzenie:

(...)

(...)